

Короната лѣпи ми!

(Нескопосно държатъ короната и я счупватъ на двѣ половини, съ които подскачатъ наоколо).

Ахъ, какво ще сторимъ?

Видимъ и говоримъ,

И правиме рими —

ФАУСТЪ (срѣщу огледалото).

Горко ми! полудѣхъ!

МЕФИСТОФЕЛЪ (като показва на животнитѣ).

Сега и моята глава се вече заплете.

ЖИВОТНИТЪ.

И въ часъ щастливъ,

И въ часъ учтивъ —

И мисль ще засвѣти!

ФАУСТЪ (както горѣ).

Въ гърди ми пламъкътъ играй!

Веднага вѣнъ отъ тоя кѣтъ проклети!

МЕФИСТОФЕЛЪ (въ горното положение).

Поне ще трѣбва да имъ се признай,

Че сж все искрени поети.

(Котелтъ, който маймуната бѣ занемарила до сега, захваща да прѣлива; явява се голѣмъ пламъкъ, който удря изъ кумина. Вѣщицата слиза прѣзъ пламъка съ ужасенъ вѣкъ).

ВѢЩИЦАТА.

Ау! Ау! Ау! Ау!

Ти мръсна тварь! Проклета мая!